

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. K.**, nar.,
státní příslušností Uzbekistán,
bytem,

zastoupený advokátem Mgr. Pavolem Kehlem,
sídlem Panská 895/6, Praha 1,

proti

žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2022, č. j. CPR-13905-3/ČJ-2022-930310-V249,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 29. 3. 2022, č. j. KRPA-100082-8/ČJ-2022-000022-101, které bylo potvrzeno a kterým byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 40 dnů od dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí kopíruje rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále namítá nepřezkoumatelnost a rozpor s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány se nevypořádaly s okolnostmi na straně žalobce, pokud jde o možnost realizace správního vyhoštění. Žalovaný uvedl, že správní orgány neměly jinou možnost, než vydat napadené rozhodnutí. Žalobce je však přesvědčen, že takový postup je projevem přepjatého formalismu. Jak žalobce uvedl v odvolání, došlo k porušení ustanovení paragrafu 101 písm. e) správního řádu a ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány neprovedly žádný důkaz nad rámec účastnického výsledku za účelem prověření vazeb žalobce na území České republiky. Nejde o procesní námitku, žalobce se v době po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, kdy za této situace je nemožné, aby bylo rozhodnutí o správním vyhoštění realizováno.

3. Dále žalobce namítá, že žalovaný v odůvodnění nepopírá, že se žalobcem je vedeno řízení o jeho žádosti ve smyslu ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, avšak jeho hodnocení, že má žalobce možnost požádat o pobytové oprávnění, je prosté zákonného ustanovení a žalovaný zcela nesprávně právně hodnotí možnost žalobce co do možnosti legalizovat si svůj pobyt. Odůvodnění je nedostatečné a věcně nesprávné, žalobce nemá možnost pobyt získat a vyčkat kladného rozhodnutí v řízení o svém pobytu, nedojde-li k výmazu jeho osoby z Evidence nežádoucích osob, do které byl zařazen právě s ohledem na rozhodnutí o správním vyhoštění ve spojení s napadeným rozhodnutím. Správní orgány měly ověřit, jaké dopady bude mít napadené rozhodnutí do rodinného soukromého života žalobce, zejména do rozumového a mravního vývoje jeho nezletilé dcery. Z doložených fotografií, rodného listu a z výpovědi žalobce vyplynulo, že dcera je závislá na svém otci nejen po stránce finanční, ale i po stránce citové. O dceru se skutečně jako otec stará. Správní orgány měl přizvat jako dalšího účastníka správního řízení nezletilou dceru žalobce a ověřit dopady rozhodnutí do jejího života.

4. Žalobce se domnívá, že i pokud by závěr o tom, že vycestování žalobce je možné, odpovídal zákonu, nadále neobstojí stanovení délky stanovené lhůty pro vycestování. Správní orgány sice konstatovaly, že jde o lhůtu dostatečnou pro vyřízení potřebných záležitostí, nicméně pro takovéto konstatování chybí skutkové zjištění stran vazeb žalobce na území. Správní orgány nezjistily potřeby žalobce ani potřeby jeho nezletilé dcery. K řadě úkonů mají rodičovskou zodpovědnost oba rodiče. Je sice pravda, že dcera může na území ČR zůstat s matkou, v případě rozhodování o vážných záležitostech souvisejících s výchovou a péčí však její rozhodnutí nepostačí. Správní orgány neověřily, zda jsou pro tuto situaci zajištěny podmínky.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce má podánu žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, přičemž na základě této žádosti mu nebyla přiznána tzv. fikce pobytu z důvodu pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění na žádost žalobce zrušeno, mohla by mu být přiznána fikce pobytu, případně by mohlo být uděleno povolení k pobytu. Pokud by tyto okolnosti nastaly ještě v průběhu stanovené doby k vycestování, pak by žalobce nebyl povinen vycestovat. Žalobce sice dle žalovaného podotýká, že jeho

dceři již budou čtyři roky, žádost však podal až v době hrozícího vyhoštění. Žalovaný také dodal, že žalobce své rodinné vztahy začal budovat v době, kdy mu již bylo uloženo správní vyhoštění, jehož vykonatelnost byla odložena pouze z důvodu politické situace v Uzbekistánu. V době od 11. 3. 2019 do 11. 11. 2019 navíc žalobce pobýval ve vězení, minimálně po tuto dobu tedy nemohl být své dceři dobrým otcem.

6. Soud ze spisového materiálu zjistil následující skutečnosti.

7. Dne 3. 10. 2014 bylo žalobci rozhodnutím č. j. KRPA-323292-30/ČJ-2014-000022, uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 3 roky. Počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena lhůta k vycestování v délce 40 dnů od odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování. Bylo konstatováno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 téhož zákona. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. vyplynulo, že žalobce přicestoval na území ČR dne 4. 12. 2012 s gruzínským cestovním dokladem a polským vízem platným od 24. 9. 2011 do 4. 9. 2012, které jej opravňovalo k pobytu na území Polska. Od 4. 12. 2012 do 20. 1. 2013 pobýval neoprávněně bez víza na území ČR. Na základě toho mu bylo dne 21. 1. 2012 uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců se zákazem vstupu na jeden rok a byla stanovena lhůta k vycestování do 40 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci byl vystaven výjezdní příkaz s platností od 21. 1. 2013 do 10. 3. 2013. Žalobce do protokolu uvedl, že v době platnosti tohoto příkazu nevycestoval a nadále pobýval v ČR. Následně si opatřil padělané doklady, kterými se prokazoval správním orgánům s tím, aby byl považován za občana EU. Žalobce do téhož protokolu také uvedl, že v ČR nemá žádnou rodinu ani příbuzné, v Uzbekistánu má družku, se kterou má dva syny, jejichž jména ale nezná. Uvedl také, že nemá na území ČR žádné relevantní vazby. Z odůvodnění rozhodnutí dále plyne, že závazným stanoviskem ev. č. ZS24137 ze dne 21. 8. 2014 bylo konstatováno, že vycestování žalobce není možné.

8. Dne 29. 3. 2022 bylo zahájeno správní řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

9. Při výslechu provedeného téhož dne žalobce sdělil, že si je vědom toho, že mu bylo dříve uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území na 3 roky. K dotazu, zda se od té doby nějak změnila jeho soukromé a rodinné poměry, uvedl, že má přítelkyni, se kterou má dceru a čekají další dítě. Přítelkyně i dcera mají české občanství. Od roku 2018 bydlí ve společné domácnosti, má tak vyživovací povinnost k dceři. Podal žádost o udělení přechodného pobytu. Bydlí na adrese v Praze 9, k pobytu není přihlášen. Má finanční prostředky na pobyt i vycestování. Je společníkem v s. r. o. Ve vycestování mu brání rodina a podnikání. Žádal o azyl a byla mu udělena doplňková ochrana. V roce 2019 žádal znovu a již nic nedostal.

10. Dne 29. 3. 2022 bylo vydáno závazné stanovisko ev. č. ZS53393 se závěrem, že vycestování žalobce je možné.

11. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2022, č. j. KRPA 100082-8/ČJ-2022-000022-101, byla žalobci uložena lhůta k vycestování z území ČR do 40 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci byl současně vydán výjezdní příkaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

13. Podle § 101 písm. e) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže tak stanoví zvláštní zákon.

14. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí **pouze ve věci stanovení nové lhůty** k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpení pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.

15. Podle § 120a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).

16. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.

17. Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

19. Podle § 174a odst. 2 téhož zákona policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházkou na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.

20. Podle § 101 písm. c) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo

účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.

21. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.

22. Žalobce předně namítá, že správními orgány nebyly dostatečně zkoumány jeho soukromé a rodinné vazby k ČR, kdy se mu a jeho partnerce narodila dcera, která je občankou ČR, přičemž partnerka je v současné době znovu těhotná. Tuto námitku soud jako důvodnou nepovažuje.

23. V dané věci se jedná o rozhodnutí o stanovení lhůty k vycestování, které má bezprostřední vztah k již dříve vydanému rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Nejedná se o nové rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, ale o nové rozhodnutí ve smyslu § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ohledně stanovení lhůty k vycestování poté, co pominuly důvody znemožňující cizinci vycestování, jak stanoví § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování, nikoli nové rozhodnutí o vyhoštění. Jakkoli je stanovení lhůty k vycestování faktickou podmínkou realizace vyhoštění, je záměr zákonodárce zřejmý, zkoumat výhradně splnění podmínek bránících původně vycestování vyhošťovaného cizince, nikoli zkoumat znovu podmínky vyhoštění jako takového. Správní orgány proto znovu neposuzovaly naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění, ani to, zda jsou splněny podmínky pro jeho uložení, pokud jde o soukromé a rodinné vazby žalobce, neboť tyto otázky byly již zhodnoceny v příslušném rozhodnutí o správním vyhoštění.

24. Žalobci bylo správní vyhoštění uloženo rozhodnutím ze dne 3. 10. 2014. V rámci vydání tohoto rozhodnutí byly správním orgánem zhodnoceny dopady tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě závazného stanoviska vydaného v rámci tohoto řízení však bylo shledáno, že není vycestování žalobce možné z důvodů dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu nebylo možné správní vyhoštění realizovat.

25. Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2022 byla žalobci potvrzena správním orgánem I. st. stanovená lhůta k vycestování v délce 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a to dle § 101 písm. e) správního řádu a § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění žalovaného mj. plyne, že žalobce podal 14. 6. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla zamítnuta, avšak byla mu s platností do 29. 5. 2018 udělena doplňková ochrana. Poté požádal o její prodloužení, avšak žádosti nebylo vyhověno a řízení bylo dne 29. 5. 2019 pravomocně zastaveno. Žalobce tedy pobýval na území ČR na základě rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, ta mu však již nebyla prodloužena. Dne 11. 11. 2019 požádal znovu o udělení mezinárodní ochrany, avšak ta mu udělena nebyla a řízení bylo pravomocně ukončeno dne 3. 3. 2022. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz s platností od 16. 3. 2022 do 30. 3. 2022. Dne 22. 3. 2022 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, té však nebyla přiznána tzv. fikce pobytu z důvodu platného rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto řízení nebylo ke dni rozhodnutí žalovaného ukončeno. Dne 27. 3. 2022 požádal žalobce o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, kdy toto řízení taktéž nebylo ke dni rozhodování žalovaného ukončeno.

26. Z hlediska napadeného rozhodnutí je podstatné, že tímto novým rozhodnutím byla toliko stanovena lhůta k vycestování z důvodů odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak v rámci tohoto řízení nebyly povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, co se týče soukromých či rodinných poměrů žalobce. Nejednalo se o nové rozhodnutí dle § 101 písm. c) správního řádu, kdy by byl k tomu správní orgán podle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců povinen. Jednalo se o stanovení lhůty, nikoli o uložení správního vyhoštění. Tedy žalovaný postupoval v souladu s § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

27. Dané však neznamená, že by změna rodinných či soukromých poměrů byla v případě změny nastalé po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění irelevantní. Naopak, jak adekvátně podotkl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na tyto situace pamatuje § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje na žádost dotyčného již uložené správní vyhoštění zrušit. V případě žalobce došlo k zákonem předpokládané možné situaci, kdy se v době po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana EU. V takovém případě tedy není na místě vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění (a zkoumání dopadů), nýbrž na základě vyhovění žádosti žalobce může být již vydané rozhodnutí o správním vyhoštění zrušeno.

28. Jak vyplývá z dalšího odůvodnění žalovaného, řízení dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců probíhá. Žalovaný uvedl, že řízení vede Ředitelství služby cizinecké policie a výsledek vedeného řízení nebyl v době jeho rozhodování sice znám, nicméně pokud by bylo rozhodnutí o uložení správního vyhoštění zrušeno, znamenalo by to zánik žalobcovy povinnosti vycestovat jako takové. V tomto rozsahu lze žalovanému vytknout, že žalovaný neučil předběžnou úvahu o oprávněnosti žádosti žalobce dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a v případě určité relevance žádosti (tedy že se nejedná o zneužití § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců) řízení o stanovení nové lhůty k vyhoštění nepřerušil do doby rozhodnutí o zrušení vyhoštění dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Takto však žalobce nenamítl a soud je vázán žalobními body. Složitou situaci žalobce však soud reflektoval v rámci lhůt pro vydání rozhodnutí a také obsahem odůvodnění, kdy zdůrazňuje, že podklady ve správním spise nenasvědčují, že by žalobce účelově zneužil institut § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a tudíž do doby řízení podle téhož ustanovení nejsou dány podmínky pro vynucení vycestování žalobce, např. jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců.

29. Lze shrnout, že správní orgán nebyly v daném případě povinny zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ta byla již hodnocena v původním řízení o správním vyhoštění. Proto námitka žalobce ohledně nedostatečného zhodnocení jeho soukromých a rodinných poměrů je nedůvodná. Taktéž je nedůvodná námitka, že správní orgány zohlednily toliko výsledek žalobce, a nikoli již další důkazy, neboť jelikož se správní orgány v dané věci nezabývaly zkoumáním rodinných či soukromých poměrů žalobce, nebylo ani jejich povinností tyto poměry detailně zjišťovat. Dané bylo předmětem řízení o správním vyhoštění a nyní vedeného zmíněného řízení o žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění.

30. Nad rámec uvedeného soud dodává, že z ničeho neplyne, že by žalovaný shledal skutečnost, že žalobce má na území ČR dceru, která je státním občanem ČR, jakkoli spornou, naopak ve svém vyjádření k žalobě i odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto skutečnost zmínil v rámci vypořádání námítky žalobce v odvolání. Žalovaný mj. zmínil žalobcem páchanou trestnou činnost a jeho pobyt ve vězení (11. 3. 2019 – 11. 11. 2019)

v době nízkého věku dcery, což dle jeho názoru nesvědčí o tom, že by žalobce minimálně v této době mohl trávit čas s dcerou. Žalovaný uvedl, že o zrušení vyhoštění žalobce požádal až v době hrozícího vycestování. Poukázal také na skutečnost, že rodinné vztahy žalobce budoval v době uložení vyhoštění, které nebylo vykonatelné pouze z důvodu politické situace v jeho vlasti. Žalobce si musel být vědom dočasnosti svého pobytu, pokud mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nebylo možné realizovat pouze z důvodu situace v zemi. S platností do 29. 5. 2018 mu byla udělena doplňková ochrana, která má taktéž dočasný charakter. Pokud se tedy rozhodl založit rodinu, musel znát příslušná rizika. Takové úvahy mohou dle soudu být relevantní v řízení dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nikoli však v řízení dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, přitom vztah obou ustanovení je zásadní. Nicméně dané nic nemění na tom, že žalobcem uvedené skutečnosti neměly vliv na posouzení podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Nerozhodovalo se o správním vyhoštění, ale o lhůtě z důvodu odpadnutí důvodů dle § 179 zákona o pobytu cizinců řešících výhradně situaci a bezpečnost v zemi. Pobyt nezletilých dětí žalobce by byl posouzení hodnou okolností pouze v řízení o vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 101 písm. c) správního řádu (viz. § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

31. Žalobce dále namítal, že postrádá odkaz na ustanovení, podle kterého by si měl v ČR vyřídit pobytové oprávnění. K tomu soud uvádí, že touto námitkou se žalovaný ve svém odůvodnění taktéž zabýval, kdy uvedl, že na základě žádosti žalobce je vedeno řízení o žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU a řízení o žádosti o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy výsledek ani jednoho z těchto řízení nebyl v době vydání napadeného rozhodnutí znám, přičemž bylo-li by žádostem žalobce vyhověno, pak, jak uvedl žalovaný, by zanikla jeho povinnost vycestovat, neboť by bylo zrušeno rozhodnutí o vyhoštění a žalobce by mohl získat pobytové oprávnění. Pokud by bylo rozhodnuto o zrušení správního vyhoštění, pak je nedůvodná i námitka žalobce o tom, že by získání pobytového oprávnění měla bránit skutečnost, že má záznam v evidenci z důvodu uložení vyhoštění.

32. Jako nedůvodnou soud posoudil rovněž námitku ohledně nedostatečné délky lhůty k vycestování - 40 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Lhůta v uvedené délce je zcela dostatečná pro vyřízení potřebných záležitostí, ob stojí i z hlediska možností cestování v souvislosti s opatřeními proti pandemii onemocnění covid-19. Správní orgán I. st. uvedl, že doba k vycestování byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce nevlastní platný cestovní doklad a je schopen cestovat. Dále bylo přihlédnuto k možnostem cestování v souvislosti s postupným otevíráním hranic v rámci opatření proti šíření nákazy onemocnění covid-19. Tato doba je podle správního orgánu I. st. dostatečná vzhledem k délce pobytu na území i k tomu, aby si mohl žalobce vyřídit osobní záležitosti a záležitosti potřebné k vycestování. Doba se jeví dostatečná i s ohledem na to, že cestování do Uzbekistánu je možné, hranice jsou otevřené. Žalovaný shledal lhůtu v délce 40 dní přiměřenou. Uvedl, že se jedná o obdobnou délku, jaká je ukládána i v jiných případech. Lhůta je dostatečná pro vyřízení veškerých formalit. Žalobci byla dne 3. 3. 2022 zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 16. 3. 2022 do 30. 3. 2022. Musel si tak být vědom povinnosti vycestovat. Soud neshledal pochybení správních orgánů. Co se týče namítané obtížnosti řešení otázek souvisejících s výchovou dcery, pak soud uvádí, že napadeným rozhodnutím byla stanovena toliko lhůta k vycestování, nebylo rozhodováno o správním vyhoštění. Nad rámec soud pouze dodává, že řadu záležitostí je možné vyřídit i na dálku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 20. 7. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.